

אוסף סיפורים 'תקעו'
מתוך "ליקוטי שמואל"
מלקט ועורך: ש. אייזיקוביץ
eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

חיבור הראשון הופיע במסגרת
'מפעל ליקוטי שמואל'
"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד –סוף מעשה במחשבה תחילה את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן

מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש – כרך ראשון על חומש בראשית

60 ש"ח

בלבד

להזמנה:

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

הדולרים של הרבי

במשך השנים הראשונות של מנהיגותו, הרבי היה מקבל חסידים ומבקרים שונים מכל החוגים הדתיים ומכל גוני הקשת החברתית, בפגישות אישיות שנקראו 'יחידויות' והתקיימו בחדרו בבית-המדרש באיסטרן-פארקוויי 770. הפגישות נערכו שלוש פעמים בשבוע - בימים ראשון, שלישי וחמישי. כל סדרת פגישות כזו החלה זמן קצר לאחר תחילת הלילה ונמשכה שעות ארוכות. לעיתים קרה שהמבקר האחרון היה יוצא מחדרו של הרבי לאחר עלות השחר. משך הפגישות השתנה מאדם לאדם. היו שזכו לשהות במחיצת הרבי דקות בודדות בלבד, אך כל מי שזכה להיכנס ל'יחידות' חש בלי קשר למשכה, כי במהלכה הרבי קשוב כל-כולו לבעיותיו ומאזין בצורה ממוקדת להפליא לבקשתו ולסיפור צרכיו, ויהיו אישיים ככל יהיו.

עם השנים, גדל מספרם של המבקרים שבאו לבקש את עצת הרבי וברכתו. עובדה זו גרמה לכך שההמתנה למועד היחידות נמשכה לעתים חודשים ארוכים, כאשר העדיפות העליונה ניתנה ע"י מזכירות הרבי למקרים דחופים. כשמספר המבקשים להיכנס ל'יחידויות' עלה לשיעור שלא ניתן אפילו לרבי לעמוד בו, החלו הקשרים עם הרבי להתבסס בעיקר על תכתובות. מדי בוקר היו מגיעים אל מזכירות הרבי באיסטרן פארקוויי 770 שלושה שקי-דואר מלאים מכתבים והרבי היה פותח את כל המעטפות בעצמו סבלנות ואהבה אין קץ, קורא ומשיב.

בשנת תשמ"ו, פתח הרבי במנהג חדש - 'קבלת קהל' קבועה. מדי יום ראשון, הרבי היה עומד בחדר קטן סמוך למשרדו, ותור ארוך של גברים, נשים וילדים היה משתרך במסדרון ומחוצה לו ועובר לפניו כדי לקבל את ברכתו. רבים מהעוברים לפני הרבי ניצלו הזדמנות זו כדי להתייעץ

עם הרבי בשאלות שונות ובתום הפגישה שמשכה נקבע ע"י הרבי לפי הצורך, העניק הרבי לכל אחד מהעוברים לפניו שטר של דולר אחד, כשהרבי ממנה את מקבל הדולר להיות שליח-מצווה שייתן את הדולר לצדקה

כששאלו הבריות מדוע דווקא דולר, הסביר הרבי את הנוהג החדש, בדברים שחותנו רבי יוסף-יצחק שניאורסאהן נהג לומר לעתים תכופות: "כאשר שני יהודים נפגשים, עליהם לראות שתצא מכך תועלת ליהודי שלישי"... הרבי רצה להפוך את פגישתו עם כל אחד ואחד לאירוע נעלה מ'סתם פגישה'; הוא ביקש שכל אחד ואחד יהיה מעורב בקיום מצווה ועשיית מעשה טוב - ובפרט כשהיה מדובר במצווה שאדם שלישי נהנה ממנה.

לדברי אנשים שנטלו-חלק במעמד חלוקת הדולרים (שנקרא פשוט 'דולרים'), חלוקתם ע"י הרבי הייתה חוויה ייחודית ומסעירה. הרבי שהיה באותם ימים בעשור התשיעי לחייו, עמד במשך שעות רבות ללא הפסקה - לעיתים אפילו שמונה שעות רצופות - וקיבל מאות אנשים בזה אחר זה, ובכל-זאת, על-אף המאמץ שהיה כרוך בכך, כל אחד מהעוברים הרגיש שבאותן שניות של מפגש הרבי היה רק אתו - כאילו היה המבקר היחיד שנפגש עם הרבי באותו יום.

באחד מימי ראשון אלה, אשה מבוגרת לא יכלה להתאפק ושאלה: "רבי, כיצד אתה עושה זאת? כיצד אינך מתעייף?" והרבי חייך והשיב: "כל יהודי הוא יהלום - ואיך אפשר להתעייף מספירת יהלומים?"

בגלל יוקר-הערך והחביבות לשטרות שהתקבלו מידי הקדושות של הרבי, רבים נהגו לבצע את שליחות-המצווה בשטרות אחרים שאותם נתנו לצדקה, ואילו את השטרות המקוריים השאירו אצלם כשהם שומרים עליהם מכל משמר ונושאים אותם עמהם כסגולה לברכה והצלחה. (הערת המלקט: אני אישית קיבלתי מהרבי 3 דולרים כשבאתי אם רב אהרון רובשקין ז"ל לחלוקה)

הידרדרות (הרב חגי ולוסקי)

רבי יהונתן אייבשיץ נדד בעולם, בעקבות רדיפות רבות, ובאחת מהן נאלץ לשהות ביום כיפור במקום שלא הכירו אותו.

סמוך לאכסניה שבה שהה היה בית כנסת, ור' יהונתן מצא מקום, סמוך ליהודי שחזותו החיצונית העידה עליו כירא שמים אמיתי. היהודי אמר את וידויו של רבי ניסים גאון ושאר התפילות והתחנונים בדבקות, ובשיברון לב, וסיים תפילתו במילים: "ריבונו של עולם, איני כלום, אלא עפר ואפר..." תפילתו שנאמרה בהכנעה מצאה חן בעיני רבי יהונתן, וגרמה לו התעוררות רבה. הוא שמח שמהשמים זימנו לו לשבת סמוך אליו בתפילות.

בקריאת התורה בשחרית העלה הגבאי ל'שלישי' (העליה המכובדת והנחשקת) את אחד המתפללים. חזותו העידה שכנראה נמנה בין נכבדי הקהילה. שכנו של רבי יהונתן לספסל קיבל את העליה הבאה – 'רביעי'. כשראה אותו יהודי שהוזמן רק לעליי 'רביעי', החל לצעוק על הגבאי בכעס רב: "את פלוני כיבדת ב'שלישי' ואותי רק ב'רביעי'?" תתבייש לך. הגבאי ניסה להצטדק, אך הותקף וננזף בטון גבוה יותר על ידי היהודי. כשחזר האיש למקומו, שאל אותו רבי יהונתן: "במחילה, הרי בתפילה נאנחת בלב שבור ואמרת: "עד שלא נוצרתי איני כדאי, ועכשיו שנוצרתי כאילו לא נוצרתי, עפר אני בחיי..."", וכעבור זמן קצר אתה מחולל שערוריה, בגלל כבוד מדומה, שנדמה לך שמגיע לך?

השיב היהודי לרבי יהונתן: דברים אלו אמרתי לפני בורא עולם, לפניו אני מסוגל להיכנע. אבל מה זה נוגע לגבאי? הרי גם הוא עפר ואפר כמוני, ואני הרי יותר מכובד ממנו. ומדוע לא כובדתי בעליה המכובדת?

רבי יהונתן נהג לספר זאת בהוספת מוסר השכל: גם כשאדם נמצא בדרגה גבוהה של קרבת א-לוקים, וגם לאחר שהתפלל בהשתפכות הנפש וכוונת הלב, כשמידותיו מושחתות, הן יבליעו את הדעת וירעילו את השכל, וברגע האמת כשיעמוד בפני נסיון הוא יאבד ברגע אחד את כל ההשגות שהשיג בעמל ויזע, ויתדרדר מ'איגרא רמא לבירא עמיקתא' מבחינה מוסרית.

הכיפה שנלקחה ("והערב נא" עמ')

שאלה מזעזעת הגיעה לשולחנם של רבותינו חכמי ההלכה, בעקבות מעשה מרטיט שאירע בשואה הנוראה.

ביום מן הימים, הנאצים ימח שמם וזכרם, ריכזו קבוצות ילדים יהודים לשם מיון: מי לעבודה בבתי חרושת ומי למוות. המיון נעשה על ידי רופא, שבאישון לילה נכנס לחדר שבו נמו הילדים הקדושים את שנתם, ובדק אותם במראה עיניו בעודם ישנים. על מנת שידעו הארורים למחרת מי לחיים ומי למוות, הסיר הרופא את הכיפות מראשי הילדים שנשלחו למשריפות, וכך השכם בבוקר נשלחו הילדים בלי הכיפות 'אל הקץ' – לכבשנים.

ויהי בחצות הלילה, ראובן, אחד מהילדים ששהו בחדר, קם ורצה לצאת לנוחיות ולברך אשר יצר. לפתע הבחין כי ראשו מגולה, והחל בחיפושים אחר כיפתו... (כמובן שלא ידעו הילדים מאומה ממזימת הזדון של הרשעים). משלא מצאה, החליט שמאחר וחברו שמעון, עטוף ממילא בשמיכה מעל ראשו, אם כן יוכל ליטול את כיפתו למספר רגעים (שהרי בין כך ראשו היה מכוסה), ומיד כשישוב יחזירנה לו. וכך עשה.

נטל ראובן את כיפת שמעון, יצא לבית הכסא, אלא שבשובו נרדם מתוך תשישות כח, כשעל ראשו מונחת הכיפה של חברו! אתא בוקר. באו הארורים ושלחו את כל מגולי הראש לרציחה, וביניהם אף את שמעון. למחרת נודע לראובן את פרטי התכנית של הנאצים. הוא הוכה בבהלה ונפשו דאבה עליו כשגילה כי כיפתו הוסרה על ידי הרופא הנאצי, ובזה שנטל את כיפת חברו, בעצם הוא נשאר בחיים, אך התייסר ארוכות וליבו נקפו כל הימים שבגרמתו הומת שמעון חברו הטוב.

כשזכה ראובן להימלט משיני האריות ועלה ארצה, ניגש אל אחד מחכמי ישראל ונפשו בשאלתו: האם נחשב אני כגורם מוות ליהודי? וכן שאל, האם זקוק לכפרה מחמת מעשיו?

שאלה זו התגלגלה אל מו"ר שליט"א, והשיב כי לכאורה לא חטא ראובן במאומה, שהרי לא נתכוין להרע ח"ו לשמעון, ומה עשה?! ובפרט שנרדם מתוך עייפות רבה ודעתו לא היתה צלולה עליו. אלא שמצינו ב'נודע ביהודה' (ח"א או"ח סימן ל"ד) שכתב כי השולח שליח לסחור בשוק, והשליח נהרג בדרך – צריך המשלח כפרה, כיון שעל ידי שליחתו נהרג השליח. ואף על פי שלא נתכוין להרע לשליח, בכל זאת מאחר שעל ידו נהרג השליח צריך המשלח כפרה! ולכאורה, הוא הדין בנוגע לשאלתנו, שצריך ראובן כפרה.

אך מאידך גיסא, יש לחלק, שלגבי נידון דידן הרי ראובן הסיר את הכיפה מראש שמעון כדת וכדין, וקיים בזה מצוה שנאמרה בשולחן ערוך (או"ח סימן ב', ו') ("ולא ילך ד' אמות בגילוי ראש"), וראש חברו היה הלא מכוסה (. ודומה הדבר למבואר במשנה ברורה) סימן א' סק"ב) אדם רוצה ליטול את ידיו מיד בקומו משנתו, אך אין לפניו אלא את הנטלה והמים של חברו – אם ברור שיתן תיכף מי נטילה אחרים תמורת המים שנוטל מחבירו – מותר לו ליטלם. ואין נידוננו דומה לשליח הנשלח ללכת בדרכים, שהם בחזקת סכנה. ולפיכך, הסיק מורנו הרב, כי בנידון דידן, שכלל וכלל לא היה צריך ראובן להעלות על דעתו שעקב הסרת הכיפה ימות שמעון, ועשה מצוה בפעולתו, מסתבר שאינו צריך כפרה.

התרופה הבדוקה (משהו מעניין)

בעיירה 'פלבניה' קרה מקרה. מחלה נוראה התפשטה לה בין אנשי העיירה, אנשים רבים החלו לחלות והקושי והסבל היו קשים מנשוא. עוד ועוד אנשים נדבקים ונחלים ואף אחד לא יודע מה עוד ניתן לעשות! אנשי העיירה הלכו לרופא אחד ולא עזר, לרופא שני וגם לא, האנשים ישבו שבורים ורצוצים ואף פתרון לא נראה באופק!!

יום אחד פשטה שמועה בעיירה. 'פרופסור ארנטר' [הרופא הגדול בעולם - באותו הזמן] בא לעיירה. מה קרה? למה הוא מגיע? מסתבר שלאותו 'פרופסור ארנטר' יש נכד שגר בעיירה,

ולנכד הזה יש מחלה נדירה שרק הוא [- פרופסור ארנטר] יוכל לרפאותה. ולכן הוא בא לרפאות את נכדו !

אליהו שרגא' - ידידנו היקר, שכב במיטתו מיוסר מהמחלה הקשה, ומיד כשהוא שמע על הבשורה המרעישה, הוא החליט - ' יהיה מה שיהיה' אבל אני חייב לראות את 'פרופסור ארנטר' !!! הוא דפק מיד אצל שכנו 'אפרים לויטר' [שגם סבל מהמחלה הזו] ושאל אותו, אפרים! שמעת ש'פרופסור ארנטר' בא לעיירה??? כן, ענה לו אפרים . נו... אתה לא ממחר ללכת אליו, שאל אליהו?? לא, ענה לו אפרים! למה לא, שאל אליהו? אני יענה לך, אמר אפרים . תראה, למען האמת אני גם חשבתי כמוך ורציתי מיד ללכת אליו, אבל לאחר בדיקה נוכחתי לדעת שאף אחד מתושבי העיירה לא הולך אליו... אז הבנתי שכנראה הוא לא ממש יוכל לעזור!! רגע, שאל אליהו, אנשים אמרו לך שפרופסור ארנטר לא יכול לרפאות את זה?? לא, השיב אפרים. אנשים לא אמרו לי את זה, אבל אני רואה שהציבור נשאר בבית... זה לא סתם... כנראה שזה לא זה !!!... אפרים ...! צרח אליהו. תגיד, אתה משוגע??? אתה לא רוצה להציל את עצמך??? אתה רוצה לסיים את החיים שלך עם המחלה הזו?? מה נסגר?... תראה, ענה לו אפרים, אתה בעיקרון צודק, אבל בסופו של יום תהיה ריאלי..! אם כולם לא הולכים, אז כנראה שזה לא ממש 'בשורה אמיתית'...! טוב אפרים ידידי, תעשה מה שאתה רוצה, אבל אני לא מתכוון להמשיך עם הסבל הזה, אני רוצה לחיות כמו בן אדם ! אנשים כן הולכים , לא הולכים .. אני רץ !!!

אליהו רץ והנה הוא רואה את 'פרופסור ארנטר' יושב בשולחן ליד הפתח, עם כוס קפה ועיתון בידו. אליהו זעק: פרופסור! פרופסור! אני מתחנן!! הצילו!!! מה קרה, שאל הפרופסור? 'פרופסור ארנטר' היקר, יש לי מחלה נוראה שמייסרת אותי לילה ויום , אנא תמצא לי מזור ותרופה ופתרון. רק רגע ידידי, אמר הפרופסור ! שב כאן לצדי. אליהו התיישב. הפרופסור ניגש והחל לבדוק בקפידה את כל גופו של אליהו. הוא עבר מעל כל סנטימטר וסנטימטר מגופו, לאחר כמה דקות הוא אמר: תקשיב לי ידידי!! בדקתי אותך לפני ולפנים , אני מכרי טוב מאוד את המחלה הזו, זו מחלה לא קלה בכלל, אבל יש לה תרופה!!! מה? יש לזה תרופה?! אכן כן!! יש תרופה והיא עובדת במאת האחוזים!!! נו פרופסור, רק תגיד לי איפה והיכן לקנות ואני מיד קונה אותה!!! אני יפתיע אותך השיב הפרופסור, יש לי אותה בנרתיקי, אני כבר הולך להביא לך אותה!!

אליהו יושב במקום ו'פרופסור ארנטר' נכנס לבית נכדו! לאחר כמה דקות הוא יוצא עם התרופה ואומר לאליהו, תראה ידידי, עליך לקחת את התרופה לפי ההוראות וממש בזמן קצר אתה תראה שהכול יעבור !!! אין לי מילים!! תודה עצומה, אני ממש אסיר תודה כלפיך, כמה לשלם לך, מגיע לך את כל השכר שבעולם' !!! פרופסור ארנטר' חייך לעומתו וענה: הקשב נא ידידי, כסף יש לי בלי סוף, אינני צריך דבר, קח את התרופה וסע לשלום ידידי ! אליהו חזר לביתו נרגש, ומיד לקח את התרופה. לא עברו יומיים, ואליהו התהלך כאחד האדם שמח ומאושר !!!

רק חבל.. כמה חבל... כמה חבל על אפרים שלא בא אתי לפרופסור נאנח אליהו ! אכן כן! אליהו צודק! חבל שאפרים לא בא לפרופסור!!! חבל מאוד – !

אומר לנו הרב'ה 'ההיילגער חפץ חיים' זצ"ל" - ! ומי הוא רופא נאמן יותר מאדוננו דוד עליו השלום??? - מי הפרופסור היותר גדול מדוד המלך ?? יש לך רופא יותר גדול ממנו? ?? אני לא מכיר... [אדרבא, ספר לי אם אתה מכיר] מה אומר לך אדוננו דוד המלך עליו השלום??? "מי האיש החפץ חיים אהב? מיים לראות טוב, נצטר לשונך מרע". [תהילים ל"ד י"] :אתה תופס אהובי היקר !!! דוד המלך הרופא הגדול אומר לך: אם אתה רוצה להציל את חייך! לא רק את חייך הרוחניים, אלא גם את חייך הגשמיים שלא יהיה בהם צער ועוגמת נפש - כמו שכותב החפץ חיים: [מי שלא שומר את לשונו] גם בעולם הזה לבסוף יבואו עליו יסורים ומכאובים על ידי זה "קח את עצתו של דוד המלך! תאמין לי שהוא יודע" !!! מי האיש החפץ חיים אהב ימים לראות טוב, נצטר לשונך מרע. "זוה התרופה הבדוקה!! זה הסגולה שעובדת !!! והנה דברי החפץ חיים ככתבן : אלו הנה, חס ושלום, חולקה הוא ואנשי עירו באיזה מן מחלות גדולות ה' ישמרנו, עד שנלאו כל רופאי העיר לבקש עוד מזור ותרופה לזה, והנה נשמע שפא לעיר רופא גדול המפרסם בכל העולם שאין פמוהו ברפואותיו, שמתזירין את החולקה הנואש לבריאותו הישנה, ולא נפר בו עוד שום שמץ מחלה, האם הנה מתרשל לשלם תכף אחר הרופא הזה, שיבוא לך אות בצרתו, שמטל על ערש דני, אולי ירפאהו מחליו? ואם הנה שואלו אחד מאוהביו: למה אתה זריז יותר מאחרים? בנדאי הנה משיבו: שוטה שבעולם, בדבר שחיי תלויין בו, אפלו בספק ספקא אין אני צריך להסתכל על אחרים. ועל אחת כמה וכמה ברופא הזה, שאנו מכירין אותו בעצמנו מכבר, וגם הוא מפרסם בכל העולם ברפואותיו הנוראות שהוא מרפא לכל חלי נואש, האם אפקיר חיי בשביל אלו השוטים, שאינם חסים על חייקהם ? וכו' ומי הוא רופא נאמן יותר מאדוננו דוד עליו השלום???

נס ההצלה בזכות 200 שקלים (נשלח ע"י אליהו לוין)

ידידי היקר ר' ניתאי אלקיים שליט"א, בן ידידינו המנוח הבלתי נשכח איש החסד אוהב התורה ר' אלדד אלקיים זצ"ל, סיפר לי עובדא נוראה שהיתה בביתו לאחרונה בימי המלחמה הקשים עם איראן ימח שמם.

ר' ניתאי גר מאז נישואיו ב"בית שאן", ובבית מדרשו לומדים ומלמדים, ופועלים גם פעולות "קירוב" כדי להחזיר את התועים מדרך ה' לצור מחצבתם...

לפני כחדש וחצי הוא התחיל לחזק יהודי רחוק בשמירת המצות, והלה פנה אליו ביום ששי אחד וביקש 200 שקלים להוצאות שבת, ר' ניתאי שהוא עצמו אברך, ריחם על המבקש ונתן לו את הסכום הנ"ל, תוך כדי שחושב שבזה יהיה עוד קידוש ה' ויוכל לקרבו יותר לעבודת קונו...

שוב הגיע יום ששי ובא הלה עם בקשת תרומה לכבוד שבת, גם עכשיו הוא מבקש 200 שקלים... ר' ניתאי הסתפק מעט, כי הפרוטה לא מצויה בכיסו כ"כ כדרכם של אברכים, ודיבר עם אשתו בטל' על הענין, אשתו אמרה לו, **תראה, אנחנו אמנם לא יכולים להתמיד בזה מידי ערב שבת, אבל עכשיו שכבר הגיע אליך תן לו... וכך עשה...**

למחרת, ביום שבת קדש, נשמעה אזעקה בחוצות "בית שאן", כטב"ם חדר לתוככי העיר, ועוד כמה שניות הוא אמור ליפול באיזשהו מקום אם הוא לא יורט... השעה 10.40 בבוקר, ר' ניתאי לומד בבית הכנסת, ואשתו נמצאת לבדה בבית, היא בחדר השינה, והילדה הקטנה בחדר השני... האזעקה הקימה אותה ממקומה, היא נגשה מיד אל חדר הילדה ולקחה אותה על ידיה תוך כדי שהיא יוצאת עמה מן החדר... רגעים ספורים עברו, והכטב"ם נפל בתוך החדר של הילדה, ממש סמוך למטתה...

ר' ניתאי שליט"א אמר לי אני לא יודע חשבונות שמים אבל אני מרגיש שזכות ה"צדקה" יחד עם ה"לפום צערא", היא שעזרה לנו להנצל, כמ"ש "וצדקה תציל ממות".... "ומאתים - לנוטרים את פרינו" ... "שלח לחמך על פני המים כי ברוב הימים תמצאנו"...

"מה יעשה אדם וינצל מחבלי משית, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים"

עלילת הדם המודרנית (ישראל אהרן קלצקי)

ביום ראשון בבוקר קיבלתי שיחה מאחד העסקנים הוא ביקש שאקליט הכרזה בקול דרמטי 'כמו הזעקות הירושלמיות' להזעיק את הציבור להפגנה סוערת ברחבת תחנת המשטרה, בעקבות מעצרו של אברך תמים עקב עלילת דם ולסיים עם 'איש בל' יעדררררר' שאלתי אותו אם הוא לא חושב שהמשטרה תעצור את הרכב ותחרים את הספיקער (רמקול בלע"ז)? מרמקול על רכב. ענה לי. זה לא לרכב, זה יישלח באימיילים, וואטסאפ, ובכל המדיות. היום זה אפקטיבי פי כמה

הקלטתי והעברתי. והתקשרתי לחתני ר' אביש לבדוק מה הסיפור, הוא יודע בדרך כלל גם את הפרטים הקטנים המוסתרים מהציבור ובכן, מדובר באברך חמד, תימני יפה עיניים, עם 'סימנים' על פניו (כוונתי לתלתלי פאותיו הסדורות על לחיו), היושב באהלה של תורה כל ימיו, תלמיד הישיבה הגדולה דלייקווד מאז ולתמיד, אב לשמונה ילדים תימנים מלאי חן והדר. ביום חמישי לקראת ערב, הוא נכנס עם רכבו לרחבת שטיפת רכב עצמית, וראה מרחוק בחור היספאני בן 16 רכוב על אופניים, הוא צפר לו כדי לשאול אם הוא רוצה לעזור לו לנקות את הרכב תמורת

תשלום, דבר שמקובל כאן בעיר, הבחור התקרב אל החלון, הם שוחחו מספר שניות והגוי חיכה שהרכב יחלוף על פניו, הוציא את המכשיר הטמא ועשה תמונה של מספר הרכב. את כל זה רואים מתועד במצלמות האבטחה של חנות מעבר לכביש, אך כמובן לא שומעים מה הם שוחחו.

השייגען הזה הוא שוהה בלתי חוקי, שכמו שאר אחיו ההיספאנים שהתפלחו דרך פירצה בעידן 'אובמה ביידן', ממתין זמן רב להזדמנות לקבל מעמד חוקי והוא החליט לנצל את ההזדמנות. לפי חוק ההגירה האמריקאי, מי שנפגע בארה"ב מאירוע פלילי או טרור, או שהיה קרוב לתקיפה לא חוקית על אדמת ארה"ב, יכול להגיש בקשת הגירה הומניטרית, על סמך אותו סבל שנגרם לו. מיהר השייגען לעבר ניידת המשטרה הראשונה שנקרתה בדרכו, סיפר לשוטר שמישהו ניסה לחטוף אותו ואף הראה לו את תמונת מספר הרכב וכך יצאה העלילה לדרך, השוטר קיבל את דבריו ללא עוררין ומבלי לנסות להגיע לחקר האמת, פנה לשופט מחוזי שנתן לו צו מעצר חתום והשוטר יצא להשלים את המשימה, אם יש לשוטר את מספר הרכב יש לו את כל הנתונים הנדרשים. וכאן הסתבכו העניינים. במקרה רגיל, אם שוטר עוצר יהודי, הוא מביא אותו קודם למעצר זמני בלייקווד, שם יש גישה לעסקנים, קשרים, אפשר להזיז דברים. אבל השוטר במקרה הזה פנה ישירות לשופט, ולכן האברך הובל אל הכלא המרכזי שבעיר הסמוכה טאמס ריווער. שם אין השפעה, אין גישה, אין עסקנות ואדרבה, יש שם שנאת ישראל מפחד של 'ילחכו הקהל את כל סביבותינו'. הבעיה גדלה שבעתיים, מפני שהמעצר התרחש ביום חמישי בערב, וזה היה בדיוק ערב חג ה-4 ביולי שהוא יום העצמאות האמריקאי, כך שאין בתי משפט פתוחים עד יום שני, זאת אומרת רק בעוד 4 ימים יוכל לראות שופט ובינתיים ינמק בכלא.

ההפגנות עזרו כמו שהן עוזרות בארץ, תפוחי אדמה, מקווה שזה לא קלקל יותר משעזר. ביום שני הובא בפני שופט. והנס הגדול – שהיו מצלמות אבטחה בסביבה שתיעדו את כל האירוע, גירסת הגוי היתה שהוא רדף אחריו והמצלמות הראו שלא מיניה ולא מקצתיה, גם בנו הילד שהיה ברכב איתו העיד שאביו לא יותר מאשר ביקש ממנו לעזור לו בניקוי הרכב תמורת תשלום. גם הוכח לשופט כי האיש מעולם לא קיבל דו"ח תנועה ואף לא דו"ח חניה (בבדיחותא: תימני או לא?). העו"ד גם הודיע לשופט כי יש עשרת אלפים עידי אופי, היינו, רבבת תלמידי הישיבה הגדולה דלייקווד.

אני משער שהשוטר איבד את משרתו, ואני מקווה שהגוי ייתבע כעת על שניסה להעליל ולגרום עוול כ"כ מחפיר לאדם חף מפשע.

המסקנה שלי – תכלית

מיד אחרי הסיפור הזה, התקשרתי לבני שלומי וביקשתי שיזמין לי מצלמת רכב עם הקלטת אודיו, הייתי צריך לעשות את זה כבר מזמן, כי מקרים כאלו כבר קרו פה. זכורני לפני מס' שנים מול ביתי ברחוב מילער בלייקווד, אברך נסע לאט ופתאום גוי על אופניים התהפך מולו על הכביש והתחיל לצעוק שהרכב הפיל אותו והזעיק משטרה, למזלו של האברך, הייתה לו מצלמת רכב

מובנית שמצלמת מבפנים ומבחוץ. והוא הראה לשוטר, שהגוי התפרץ מולו בכוונה ורק עשה את עצמו כאילו נפגע כדי לקבל הטבת ביטוח או הגירה כאמור. מצלמה ברכב – זה לא מותרות, זה השתדלות. וזה רק לטובתך, כי אם היא לא לצידך, אתה לא חייב להציג אותה. אבל במקרים כעין אלו דלעיל, זה יכולה להציל את עולמך ושלוותך.

שיבוש התוכנית

להלן הסיפור מפי בעל המעשה ר' דוד נ. מירושלים :

בחול המועד סוכות ה'תשפ"ד (2023 למניינם) נסעתי לבית הוריי המתגוררים בדרום יחד עם בנייתי ושלושת ילדיי במטרה לשהות שם עד אחרי שמחת תורה. בדרך אליהם היה פקק תנועה ארוך מאוד. החום ששרר בחוץ היה בלתי נסבל וגרם לי כאבי ראש חזקים. כיוון שהייתי הנהג, חששתי לנסוע עם כאבי ראש כאלו, הרגשתי שאני חייב לנוח. הסברתי לבני המשפחה את המצב ואת החשש שלי להמשיך לנהוג עם כאבי ראש כאלה והם הבינו והסכימו איתי מיד. חיפשנו מקום לעצור בבטחה. במרחק מה ראינו חורשה בצד הדרך. נכנסנו לחורשה ועצרנו את הרכב במקום מוצל וקריר יחסית. ירדתי מהרכב ומצאתי מקום לנוח מתחת לעץ עם צל. בני המשפחה ירדו גם הם מהרכב. הם הסתובבו מעט באיזור תוך כדי שהם שומרים על שקט מוחלט כדי לא להפריע לי.

לפתע, תוך כדי שאני רדום, שמעתי צעקה נוראה וחזקה. התעוררתי בבהלה וגליתי שנחש הכיש את בני בן החמש! הבנתי שעליי לפעול במהירות כדי להציל אותו. מיד הזמנתי אמבולנס והעלינו אותו בזהירות על אלונקה. כולנו נסענו במהירות לבית-החולים. הצוות הרפואי העניק לו טיפול רפואי והעניק לו טיפול ראשוני תוך כדי שהוא מרגיע את הבן ש'הכל יהיה בסדר'. כשהגענו לבית-החולים הרופאים מיד קיבלו אותנו וטיפלו בו ובחסדי שמיים חייו ניצלו מסכנה. מבית החולים חזרנו הביתה. תכננו שבערב שמחת תורה נסע להורים. התברר לי שאחי הגדול הפעיל לחצים על הוריי שיבואו אליו להיות אצלו בחג והם הסכימו לבקשתו. כששמעתי על כך היה לי כעס וטרוניה גדולה בלב על אחי כי בכך הפר לי את התכנית לבוא לבית ההורים בשמחת תורה. בלית ברירה, נאלצנו לחגוג את החג בביתנו, ולא בבית הוריי כמתוכנן. למרות שניסיתי להיערך ככל האפשר, הבית היה במצב של מחסור ולא היה ברשותנו כל המצרכים הדרושים להכנת סעודות חג כהלכתן. הסעודות שקיימנו היו בצמצום ומגוון המאכלים היה דל מאוד. תחושת האכזבה והחסך העיבה על השמחה של החג, והעובדה שלא יכולנו להתענג במאכלים המסורתיים שהוריי מכינים רק החריפה את התחושה הזו בליבי התעוררה חלישות הדעת גדולה מכל מה שאירע לי.

מלכתחילה, העובדה שקיבלתי כאבי ראש בכביש ובעקבות כך בני הוכש על ידי הנחש . זה היה הגורם לכך שלא הגענו מלכתחילה לבית הוריי, ועקב הצער שהיה לי, היה קשה לי לשמוח בחג בשמחת התורה כבכל שנה . בבוקר שמענו על המתרחש בדרום אבל לא הבנו עד כמה הדברים נוגעים אלינו באופן ממשי. לאחר החג, אחי הגדול התקשר אלי שהוריי היו אצלו בחג. כשעניתי לטלפון הוא מיד אמר לי: "דוד, אתה לא יודע כמה בורא עולם אוהב אותך מאוד מאוד . " "מה קרה?", שאלתי. הוא ספר לי: "המחבלים הארורים הגיעו לבית ההורים. הם פרצו, שדדו ושרפו את הבית. שכנים ליד נהרגו ונחטפו רח"ל. חיי ההורים שלנו והחיים שלך ושל משפחתך ניצלו בארח נס גמור רק בזכות שלא התארחתם בבית שלהם . " התפעלתי מאוד ולא הסתרתי את התמיהה שהיתה לי. שאלתי אותו: "מה באמת היתה הסיבה שגרמה לו להזמין את הוריי לביתו, בזמן שאני הייתי אמור להגיע אליהם . " ? הוא סיפר לי: "אשתי כבר מספר שבועות לא מרגישה טוב . בערב שמחת תורה היא אמרה לי שהיא מרגישה צער ומרירות גדולה והיא חייבת לארח או להתארח אצל מישהו בחג כדי להפיג את צערה . " חשבתי שלהתארח אצל ההורים עם משפחתי הגדולה בהתראה קצרה כל כך זה לא שייך, אז הפעלתי לחץ על ההורים לבא אליי . " האמת שתכננתי להתקשר אליך כדי להסביר לך מדוע הייתי חייב לעשות זאת ולהתנצל בפניך, אבל מיד ברגע שההורים הסכימו לבוא אליי, התחלתי בהכנות לקראת החג ושכחתי להתקשר אליך. נזכרתי בזה רק כשכבר נכנס החג וכבר היה מאוחר מדי".

מהסיפור הבנתי כמה לקחים: א. שכל מה שה' עושה - לטובה הוא עושה. העובדה שהקב"ה הביא לי כאבי ראש בדרכי לבית הורי, ולאחר מכן שנחש הכיש את בני, כל זה היה לטובתנו כדי שלא נגיע לבית הורי ושהמחבלים לא יזיקו לחיינו חלילה .ב. כשאדם מפר לנו את שמחת החג ומשבש לנו את התכנית להתארח בבית ההורים וכדומה, לא נכעס עליו אלא נשתדל לדון אותו לכף זכות ונבין שהוא שליח ה' לטובתנו. רק בזכות שיבוש התוכנית שגרם לי אחי, ניצלו חיי הורי וחיי משפחתי.